

MÉREGTELENÍTŐ
2023.04.szám

A Feltámadás reménységét kívánjuk
2023 Húsvétján!

KEDVES OLVASÓ!

Röviden írok, az örömömre kevés a szó. Annyi Húsvétot megéltem, annyi élményt, felismerést, találkozást kaptam ezek során. Annyiféle gyönyörű verssel, írással próbáltam Neked az évek során tolmácsolni a Feltámadás hírének az Örömét.

Most kérek, ne vedd zokon, hogy a már többször idézett költőnek, Túrmezei Erzsébetnek a gyönyörű versét hozom újra, mert ez mindent kifejez.

Az újságírás nagy öröm, különösen az ilyen, engem is nagyon megérintő ünnep kapcsán. Jó lenne, ha átmenne a sorokon keresztül a hitem, hálám, örömöm.

Remélem, Téged is megtalál, kopogtat Nálad is a Feltámadott, és Te is boldogan fogadod be Őt újra az Életedbe!

Ezzel a kívánsággal adom át Neked az idei legnagyobb Ünnepünket idéző lapunkat.

Klaus Hemmerle: Húsvéti szemek

Húsvéti szemeket kívánok magunknak,
melyekkel képesek vagyunk
a halálban meglátni az életet,
a bűnben a megbocsátást,
a megosztottságban az egységet,
a gyötrelemben a ragyogást,
az emberben az Istent,
és Istenben az embert,
magamban Téged!

Kertész Eszter: a test feltámadását

a jég víz
de mégse víz
nem itatja kertedet

a gőz víz
de mégse víz
nem oltja szomjadat

a víz jég
de mégse jég
nem bírja léptedet

a víz gőz
de mégse gőz
nem száll az ég alatt

– mint a halmazállapot-változás
olyan lesz a feltámadás

AMI VOLT:

Berényi Mihály: Nagypénteki kérdések

Minek tanult ő hajdanában
tipegni, járni délcegen,
ha most a fán oly mozdulatlan,
s aléltan függ néhány szegen?

Miért tanult meg úgy beszélni
pusztában, néphez és hegyen?
Azért, hogy végül ezt suttogja:
„Ha így akartad, hát legyen!“?

S miként tudott csodákat tenni,
uralkodni halál felett,
ha túri, hogy ajkát elhagyja
ez az utolsó lehelet?

Ha újra járna, szólna, élne,
megértenéd, miért halott?
Ne kérdezz, sírj a múltad végett,
s reméld a harmadik napot!

Füle Lajos: Éjszaka a Getsemánében

Éjszaka van... a Getsemáné
csupa illat csupa madárdal.
Valaki meghajolva áll
a fák alatt a hold sugárban.
Alatta vígan zsong a fű,
ezer tücsök ciripel a réten,
csak az ő lelke keserű,
kétségek dúlnak belsejében.
Le kell-e tenni életét?
Hullatni a váltság hozó vért
ezért a hitvány emberért?
Júdásokért, írástudókért?
Istentelen Izráélért,
ki szüntelen vétkezvén lázad?
Ólálkodik, árulkodik,
és – megöli a prófétákat?
Heródesért, Pilátusért,
kik fölötté fognak komázni,
tanítványokért, akik egy
óraig sem tudnak vigyázni?
Le kell-e tenni?... Messze néz,
s elődereng ködből a távol;

Népek, veszendő századok
jönnek elő az éjszakából.
Úgy szenved ember és barom!
S mind-mind a jobb után sóvárog...
Hiába! Tenger lesz a könny,
Üvöltő orkán lesz az átok.
Előtte vérpatak folyik,
és szív formája lesz a rögnek,
mögötte harctér lesz a föld,
s a porban milliók hörögnek.
Közéjük roskad... vége már,
eldőlt a harc, a szíve készen.
Ott áll a keserű pohár
ég, föld között, Isten kezében.
„Atyám, legyen, ha akarod!
Tied a terv s szívemnek vére.”
– Júdás most indul el talán.
Jézus megy a kereszt elébe.
Elcsöndesül az éjszaka,
lenn bűnben álmodik a város...
alszik Jakab, Péter és János.

AMI LETT:

Túrmezei Erzsébet: Húsvét hajnalán

Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír fele hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyászban.
Ím ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara fénylő sugarat vár
és csattog az ének, száll által a légen
fel, fel az ég felé ... Csak úgy, mint régen.

Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttük ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak, a fáradtaknak!
Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta szemébe
és suhog a korbács és csattog az ostor,
hol, aki megvédje, a hős, az apostol?

És az Atya hallgat? - Mély csend ül az égen
s most hajnallik újra: csakúgy ... úgy mint régen.
Hogy hurcolták! Mint egy gonosztevőt.
S még volt, aki gúnnyal nevette Őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.
Köpdösve, gyalázva a fára szegezték,
de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett még,
ott fenn a kereszten, anyát és poroszlót:
könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót.
Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!

Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír fele hárman,
nagypénteki gyásszal, húsvéti sugárban.
Hogy látnák szemükben keserű könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel.
A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok, át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen

az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!

Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.
Betekinteni egy üres sírba,
az angyal előtt döbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.
Húsvétkor ha nincs még húsvéti szíved,
a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón, búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.

Reviczky Gyula: Húsvét

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Szíveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az Isten-ember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső;
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő:
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök leszen...
Feltámadt az Isten-ember
Győzedelmesen.

Emlékezés...

Idős emberek között dolgozom, 80-90 évesekkel beszélgetek. Ők még nagyrészt tudják, milyen eseményre emlékezünk a közelgő Ünnepen. Sokan közülük egy egész életet töltöttek el úgy, hogy fiatalságuk ebbéli hitét betemette a félelem, a hallgatás. S a beszélgetéseink alatt lassan, közösen ássuk ki a gyermekkori ünnepeket, az eseményeket, a szavakat, az imádságokat. Sokan elmondják magukat mentegetve, hogy „de én azért minden este imádkoztam!” És amikor egy-egy elesést követően zúzódasokkal, törésekkel, fájdalmaktól gyötörten fekszenek az ágyban, sok-sok fohászt küldenek az Élet Urához, hogy segítene még egy kicsit meggyógyulni, még egy kicsit élni.

Azt mondd, mindez csak félelem a közelgő végtől?

Azt mondom: Igen.. Mert itt már nem lehet tovább odázni azt a bizonyos nagy kérdést, hogy mi van Utána?

Azt mondják sokan, senki nem jött még onnan vissza! Valóban senki, kivéve Jézus Krisztust, akiről a barátai életük árán is tanúsították, hogy élt, meghalt és feltámadt. Ő visszajött, hogy még egyszer újra meghívja az embert Atyja országába, ahová nem kényszer, de csodálatos lehetőség belépni. Hát elég nagy jelentőségű kérdés ez ahhoz, hogy beszéljünk róla!

P. M.

Árvai Emil: Utolsó vacsora

„Míg civakodtok a rangsoron,
addig a lábatok megmosom.
Eldől a sorrend nemsokára...”–
...S egyedül ment a Golgotára.

Árvai Emil: Húsvét

Furcsa dolgok történnek a temető kertben:
örök szaladnak a városba ijedten;
s kik holtat balzsamozni jöttek sok kenettel,
megdöbbenve hallják: föltámadt a Mester.

Juhász Gyula: A feltámadott

A latrok között, a gyászos, csonka péntek,
Hasadt kárpitja a mogorva égnek.

Az ecet és epe, a szörnyű lándzsa
Már messze, régen elmaradt utána.

Kín és halál csak kusza, kurta álom,
És élni jó e szép világon.

Mögötte áldott harminchárom éve,
Előtte: az öröm mély messzesége.

És negyven napra, hogy az égbe tartott
Úgy hívták, vonták még a földi partok.

Oly idegenül tündökölt a menny még,
S oly szédítőnek tűnt a végtelenség.

Folyton lenézett, búcsút mondva halkán,
És fájó szívvel szállt a szűz magasban.

S a ragyogó azúron át a lelke
a Genezáret kékségét kereste.

Szabó Lőrinc: A forzicia éneke

Sziromrügye kénsárga csőrét
naponta tolta mind előrébb,
kérge alól repesve tolta
– ki! ki! – a forzicia bokra:
ki akart repülni magából,
inni a kéken át a távol
Nap tündér csókját, mosolyogva
nézni kis öccsére, a somra,
s a barna kertre
s körül az alig-zöld hegyekre
és föl a parázsló egekre,
ahogy ő tud, lánggal, virággal,
mely, néma bár, mint eszeveszett
madárdal
csattogva-ragyogva úgy üt be
a szürke
koratavaszbba, hogy a föld alatt

bizsereg tőle és kigyúl a mag.
Ma aztán szinte sistergett, ahogy
száz bimbaja egyszerre kicsapott:
tűzkolibrik, fénytrillák, szikralepkék
ülték körül az ágait, belepték
s mézükkel, selymeikkel úgy
lobogtak,
lakk-tündöklésükben úgy
szónokoltak,
hogy utcahosszat
visszakapta látó szemét
a gyászos tél után a nép:
eleinte még
csak a szomszédság, a Pasarét,
aztán az egész ámuló vidék
őt nézte, őt hallgatta, föld meg ég,
a forzicia arany énekét.

Makkai Sándor: Megszólalnak a kövek

Ameddig a szemed ellát a templom dombjáról, minden a földesúré volt. A faluban mindenki az ő cselédje. Mind az ő kenyéréen éltek. Alig érdemes a szóra az a néhány holdacska, amit az eklézsia mondhatott a magáénak, meg az a hat kis földecske, amit hat parasztcsalád szerzett magának. De ezek is, így-úgy a földesúr ajándékából vagy az ősei adományaképpen keletkeztek. A földesúr jószívű, hevesvérű, gondatlan, igazi magyar volt. Persze tönkrement a végén. A saját hibáin kívül nagy világrengető események is közbejátszottak erre. A föld kicsúszott a lába alól s ő búcsút mondott a földnek. Elment. Új, furcsa világ köszöntött be a faluba. A földeket felosztották. Megszűnt a domínium. De más dolog is következett. Az eklézsia egyszerre a halál partjára jutott. Mert az eklézsia tulajdonképpen a cselédekből és azok gyermekeiből állott. Régi cselédség volt ez, a földesúr ősei telepítették az őseiket ide. Nyelvben, vallásban egy kis szigetet alkottak és nemzedékről-nemzedékre cselédkedtek és dicsérték az Istent a domb tetején álló öreg templomban. Most pedig ezek a cselédek, akik az "úr dolgából" éltek, föld nélkül, tehát kenyér nélkül maradtak, ők nem kaptak az osztozkodásból. Mehettek a világnak. Mentek is. Minden vasárnap újabb és újabb családok búcsúzkodtak a templom előtt, prédikáció után.

A fiatal tiszteletes úr és az öreg templom vasárnapról-vasárnapra láthatták, mint apad el a gyülekezet, mint az elfolyó vér a halálos sebekkel ütött testből.

- Maholnap nincs kinek prédikálnom! - mondta sóhajtván a tiszteletes úr a feleségének. A templom nem tudott szólni. De gondolkozott. Nagyon szomorú gondolatai voltak. A falain repedések cikáztak végig a gondolatai terhétől és mohos fedélzete keservesen meg-megroppant. Én azt gondolom, jobb, hogy nem tudott beszélni. Ki tudná elbírní egy ilyen öreg templom gondolatait?

Vége egy vasárnapon az utolsó cseléd is búcsút mondott a templom előtt. Öreg, családtalan ember volt, elszegődött valaminek egy másik, még álló szigetre.

A tiszteletes úr és a hat paraszt ember, akiknek volt földecskéjük, nagybúsan egyedül maradtak. Mikor ezek is hazafelé szállingóztak, a tiszteletes úr visszamarasztotta Jánost, a kurátort. János valami negyven-negyvenöt éves, értelmes, komoly ember volt, írástudó mind a két értelemben, mert tudott betűt vetni és a Bibliában is járatos volt.

Sokáig állt a tiszteletes úr a templom előtt, a dombon és a tekintete messze elkalandozott hegyek-völgyek felett. A kurátor illedelmes hallgatással várta, mit akar. Végére köhentett egyet, hogy szóljon már.

A tiszteletes úr összerezsent, aztán kezét a kurátor vállára téve, megszólalt:

- János, maga becsületes, igaz barátom volt és hű szolgája az eklézsianak. Látja, hogy itt vége mindennek. Hát gondoltam, megmondom magának, mit határoztam. Jobb lesz maguknak is, ha én is elmegyek innen.

Az öreg templom gerendázatán és falain nyöszörgő ropogás futott végig. A templom figyelt és gondolkozott.

A tiszteletes úr folytatta:

- Hat család, aki maga is alig él, papot nem tarthat többé. Eddig úgy-ahogy az uradalom tartott el engem. Sovány kenyér volt, nem panaszlom, szívesen ettem, hogy összetartsam a nyáját. De most már vége. Mióta az uradalom megszűnt, csak nyomorgok. A kis papi földet meg nem tudom használni, mert nincs hozzá marhám, felszerelésem. Feleségem van, gyermekeim vannak. El kell mennem.

- Mi többet nem kapunk pásztort! - szólt csendesen a kurátor, a távolba meredve.

- Hozzácsatolják valamelyik anyaegyházhoz és beszolgáló lelkészt kapnak.

- Ritkán látjuk mi azt. Tudom mi az, tiszteletes úr. Benövi a fű a templom küszöbét. A kocsmá küszöbe meg elkopik a csizmáinktól. Ez az, ha megszűnik az anyaegyház.

- Nem járták sokan a templomot eddig se, válaszolt a tiszteletes úr. Ha ritkábban hallják a hívó harangot, szívesebben jönnek.

A kurátor a templom felé fordult. Levette a kalapját. Nézte, nézte az elfeketült falakat, az öreg tornyot, a mohos fedelet.

- Ez a templom összedől, ha nem lesz papja, mondotta meggyőződéssel. A ház is, ha nincs állandó gondozója, magában összedül lassankint. Nem bír üresen állni. A templom se. Mert ha kevesen is jöttek, de jöttek. Aztán a templom tudja, hogy vannak, akik hozzá tartoznak. Aztán az emberek, ha nem is jönnek, de tudják, hogy van templom és pap. Higgye meg, tiszteletes úr, az a nagy dolog, hogy *van* templom és pap. Az emberek rosszak és sűrűn járják a kocsmát. De néha a toronyra néznek és a szemüket a torony az égre emeli. Mutatja, hogy van Isten. Hallják a harangot és eszükbe jut az imádság. Tudják, hogy a tiszteletes úr imádkozik a templomban és ez jól esik nekik. Megkérdik, miről beszélt a pap? És örömmel bólogatnak rá, mert igaz. Mert kell a népnek a pap, meg a templom. Higgye meg, kell. Nem olyan rossz a nép, ha jó papja van. De még egy öklömnyi pap is jobb a semminél. Pásztor nélkül elvész a nyáj. Még van egy kis nyája, tiszteletes úr.

- Mind igaz János. Dehát nem tudok itt megélni.

A kurátor magába mélyedt. Erősen töprengett. Le is ült a templom küszöbére. Nagyon meggondolkozott. Hosszú percek múlva megszólalt:

- Gondótam vóna valamit, tiszteletes úr. Csak paraszti ésszel gondótam, de szívesen. Hat ember nem tarthat papot, igaz. Urat nem tarthat, habár illenék, hogy úri módon tartsa a nép a papot. De ha tiszteletes úr is akarná, lehetne valahogy. Dolgozzunk együtt. A papi földet meg az én földemet vegyük egybe. Legyünk egy család. Hiszen családjá a papnak a nyája. Én adok marhát és szerszámot a munkába, meg a családomat. Négy fiam, két leányom van, meg a feleségem is jó dógú. A tiszteletes úr tanuljon meg velem dolgozni, meg a gyermekei is, meg a felesége. Amit az Isten ad, legyen közös. Aztán a gyermekek összeházasodnak majd, gyermekeik lesznek és mindig lesz eklézsia. Egy fiút mindig papnak adunk és mindig lesz pap. A többi öt családot is összetartjuk és testvérek leszünk. Nem veszünk el.

Megmaradunk. A tiszteletes úr szombaton nem fog dógozni, hogy készülhessen a prédikációra. Nó, jó lesz?

A kurátor ragyogó arccal nézett, a papra. Maga is gyönyörködött, hogy hogy ki tudta találni.

A tiszteletes úr félig tréfásan, félig komolyan nézett reá. A feleségére gondolt. A felesége jó gazdasszony volt és munkás asszony is, de *úri* asszony. Nemes származás. Iskolázott lélek. Zongora és szépirodalom volt a fényűzése. A gyermekeket úri iskolába járaták a városban. Urakat és uri asszonyokat akartak nevelni belőlük. A pap felnevetett. Furcsa gondolatai vannak ennek a parasztembernek!... S mégis jól esett neki ez a beszéd.

Jól esett az öreg templomnak is. Ablakszemei felragyogtak a napsugárban és a torony ablakán fehér galambokat röpitett ki a levegőbe, mint vidám kacagást.

- Hogy jutott az eszébe ilyen?- kérdezte a tiszteletes úr mosolyogva.

- Rég töprengek rajta, - felelt János becsületes önérettel, de nem tudtam vóna így... de most kigyűtt, mintha csak súgták volna. Mintha a templom súgta vóna, úgy mondtam. De állok mellette. No, tiszteletes úr, széna vagy szalma?...

- Tudom, hogy a temploméért, meg az eklézsiáért mondta, János. Tudom, hogy szívből mondta. De nem gondolta meg jól. Nem lehet ezt megcsinálni...

- Csak szeretet kell hozzá, mondta a paraszt nyugodtan (mert nem magától beszélt, hanem az öreg templom sugta neki), csak szeretet kell, hogy a tiszteletes úr lehajoljon hozzánk... mert megbecsülnők érte családjával együtt! Nem lenne kisebb, tiszteletes úr. Hiszem, hogy a többi öt családok is így gondolkoznak, ha elmondom nekik. Hallja csak, úgy súgja valami nekem, hogy régen így kellett volna... mindig.

- Hát majd beszélek róla a feleségemmel, János, mondta a pap mosolyogva. De nem hiszem. Nem igen lehetséges.

Délután odaheveredett a pap családjával a templom árnyékába, a pázsitra. Elmondta a dolgot. A papné nevetett. Bolond az a János! mondta. Nem lehetünk mi parasztok! El kell mennünk innen, ahol tehetséged szerint megfizethetnek. Holnap menj be a püspökhöz és érdeklődj utána, hova-merre lehetne? Az őszre már kell, hogy valami más otthonunk legyen.

Alkonyat felé odaballagott a kurátor, ragyogó arccal vezetve az öt parasztot, a menyecskéikkel együtt. Mind mosolyogtak.

- Megbeszéltük, jelentette a kurátor. Mind akarják. Mind örvendenek. Mind egy család akarnak lenni. A jó Isten súgta nekem ezt!... - áradozott boldogan.

- Megtanítom tehenet fejni, tiszteletes asszony! - mondta kacagó jószívvel egy menyecske.

- Én fonni és szőni! - tódította a másik.

- Én kívét kötni! - kiáltotta a harmadik.

- Ugyan János, szólt a papné nevetve, mért bolondította el ezeket az embereket? Csak nem gondolja, hogy én parasztasszony leszek, hogy az uram paraszt-ember lesz? Kap ő eklézsiát, amilyen csak kell! Nem azért tanult, mit képzels?

Mintha leferrázták volna a társaságot. Az már más, ha megvetik őket! Akkor nem szóltak semmit. Ha ilyen büszke a tiszteletes asszony, akkor persze hiába! Megszégyellték magukat. Elkullogtak. A pap megnyugtató szavakat mondott, miközben érezte, hogy a szívében valami összeomlott. A parasztok búsan szállingóztak haza.

Ekkor hideg szél kezdett fujni és a szélben keservesen sírt az öreg torony. A szél meglóbálta a kis harangot és az szaggatottan zokogott. Az ég beborult. Hirtelen vihar közeledett. Nagyon villámlott az ég alján és messziről fenyegető, tompa dörgés morajlott fel.

A papék bemenekültek az első, kopogó esőcseppek közt a házba.

A világra nagy sötétség ereszkedett. A sötétségben sivító szél körülforogta az öreg templomot. Az öreg templom csak az emberekkel nem tudott beszélgetni, a széllel tudott.

- Mivel törjem meg a lelkét annak az embernek? - kérdezte a szél. - Mivel győzzem meg, hogy itt kell neki maradnia? Mivel rázzam fel a lelkiismeretét? A szél a dörgés, villámlás és zuhogó zápor között felelgetett a maga nyelvén. Végre megegyeztek valamiben. A szél hirtelen elnyargalt nagy messzire és egy hegy tetején megállva, egész erejét összeszedte.

Az öreg templom nagyon sóhajtott. Borzongó recsegés futott át a bordáin. Aztán elnémult és várt megadással.

Ekkor a sötét, dörgő, villámló, záporos éjszakában, minden erejéből, bömbölve zúdult rá a szél a hegyről.

Irtózatoss roppanás s a torony végigvágódott a földön, ezer darabra zúzódva. A harang sikoltva repült a papi ház fedelére és kalimpálva, csengetve, jajgatva gurult az ajtó elé.

Újabb szélroham, még rettentőbb, még ítélet-napibb... az öreg templom, úgy ahogy állt, összerogyott és halálsikoltása és végső hörgése megreemtette az egész falut. Az öreg templom meghalt, hogy felrázza a pap lelkiismeretét... Sírva állottak felette reggel mindnyájan.

- Vége az Isten házának! - zokogták. Végünk van nekünk is. A tiszteletes úr elhagy, a templom utána dőlt. Isten elhagyott minket.

- Menjünk a kocsmába! Igyuk le magunkat! - üvöltötte kétségbeesetten, vad haraggal a kurátor. Az arcokon valami rettentő, istenkáromló dac vonaglott végig:

- Menjünk! - ordították.

De a pap megragadta a kurátor karját és átszellemült arccal, az égre nézve, kezét esküre emelve kiáltott fel:

- Megálljatok! Isten szólt itt nekem és nektek! A templomot újra kell építeni. Úgy segítjen meg az Isten engem, amint újraépítem! Itt maradok.

AZ ÉLET SZÜLETÉSE

Annának és Marcinak

Ágai Ágnes: Az unokám három milliméter

Az unokám három milliméter,
még ultrahangon sem mérhető.
Léte egyetlen pontban sűrül össze,
tömény és megfejthetetlen,
akár a kezdet, a keletkezés.
Igen, Kész emberségének tömör
szintézise.
A mag csodája,
mely lombos fát zár magában.
Életkezdemény, csírahasadás,
beprogramozott, szép önműködés.
Már kész a tervrajz, kész az
öntvény,

a leendő sors beépült kis motorja
beindul, a részecskék
az órára néznek,
és pontosan működni kezdenek.
Kint viharzik a világ,
tajtékok csapkodják falát.
Dől vagy épül, ki tudja?
Valaki bekéredzkezik,
boldog, szép életet remél.
Különben nem osztódna és
növekedne
oly bizakodón és fáradságosan.

Lucian Blaga: Játszani!

Ó, játszani, mit nem játszottam még
soha!
Hogy Isten ne érezze úgy magát
itt bennem,
minthogyha tömlöc volnék, kaloda.
Adj szárnyakat nekem, föld,
hasítsam nyílveesszőként át a
határtalant,
ne lássak mást köröttem, csak eget

fölül eget, eget alattam —
s kigyúltan ott a fényözönben,
csak játsszam,
tele csodás, villámló lendülettel,
hogy Isten szabadon lélegezzék
bennem,
ne zúgolódjék:
„Tömlöcben rab vagyok!”
/Kiss Jenő fordítása/

Aranyosi Ervin: A szeretetről

Szeretni annyi: – elfogadni,
kitárt szívedből többet adni!
Másokban meglátni a szépet,
s örökre hinni: szép az élet!

Megértőn nézni a világra,
ápolni, kinek lelke árva.
Tudni: a rossz is emberi,
másképpen lát, ki felismeri.

Keresd a jót, kívánd a szépet!
Lásd meg másban az emberséget!
Bocsásd meg azt, amiben gyarló!
Szeress, ha fáj is, legyél kitartó!

Azért születél erre a földre,
hogy szeretni tanulj mindörökre.
Szívedben szóljon szeretet - ének,
szeretném, hogyha szeretnének!

Tanulj!

Tanuld meg a víztől követni utadat,
Tanuld meg a tűztől: mindből hamu marad.
Tanulj az árnyéktól örködni éberen,
Tanulj a sziklától megállni helyeden.
Tanulj a szellőtől, mely lombok közt pihen:
Hogyan kell életed leélni csendesen.
Tanuld meg tőlük, hisz mindenik testvéred:
Hogy kell szépen élni és szépen halni meg.

Tanuld a féregtől: semmi sem fölösleg,
Tanulj a rózsától tisztán maradni meg.
Tanuld meg a lángtól elégetni szennyed,
Tanuld a folyótól: utadból ne térj meg.

Tanulj az árnyéktól alázatos lenni,
Tanulj meg a Naptól szüntelen haladni.
Tanuld négy évszaktól ismerni az időt,
Tanuld a csillagtól, hogy az Égben erőd.

Tanulj a tücsöktől: ha magad vagy, zenélj.
Tanuld el a Holdtól, hogy semmitől ne félj.
Belátást a sastól, s ha vállad súly nyomja,
Nézd meg, milyen terheket cipel a hangya.

Tanuld a virágtól, hogy légy szép és kecses,
Tanulj kismadártól: szabadon repüljess.
Tanulj a báránytól: legyél szelíd, mint ő,
Mindentől tanuljál, mert minden veszendő.
Úgy figyelj utadon, mi célodhoz viszen,
Tanítsd, mi meghal, s LÉTED ÖRÖK LEGYEN!

(Ósi norvég vers)

Nincs

A kis Jézus nélkül nincs szenteste.
Húsvét sincs, ha nem vérzik szent teste.
Feltámadás sincs, ha nem ölik meg.
Fogsz még találkozni vele, hidd meg.

József Attila: Csöndes estéli zsoltár

Ó, Uram, nem bírom rímbe kovácsolni dicsőségedet.

Egyszerű ajakkal mondom zsoltáromat.

De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam.

Tudom, hogy zöldel a fű, de nem értem minek zöldel, meg kinek zöldel.

Érzem, hogy szeretek, de nem tudom, kinek a száját fogja megégetni a szám.

Hallom, hogy fú a szél, de nem tudom, minek fú, mikor én szomorú vagyok.

De ne figyelmezz szavamra, ha nem tetszik Neked.

Csak egyszerűen, primitíven szeretném most Neked elmondani,

hogy én is vagyok és itt vagyok és csodállak, de nem értelek.

Mert Neked nincs szükséged a mi csudálásunkra, meg zsoltárolásunkra.

Mert sértik füledet talán a zajos és örökös könnyörgések.

Mert mást se tudunk, csak könnyörögni, meg alázkodni, meg kérni.

Egyszerű rabszolgád vagyok, akit odaajándékozhat az Pokolnak is.

Határtalan a birodalmad és hatalmas vagy meg erős, meg örök.

Ó, Uram, ajándékozz meg csekélyke magammal engem.

De ha nem akarod, ne hallgasd meg szavam. (1922. – 17 évesen írta)

Megemlékezés a vértanukról

Április 4-én 19 órakor az Egyetemi templomban a Sant'Egidio közösség imádságot szervez és megemlékezik a négy földrész vértanúiról.

Napjainkban is sok keresztény adja életét az evangéliumért. Számos országban üldözik őket, másutt a háború, a terrorizmus áldozataivá válnak, vagy életüket adják a rájuk bízottakért, például járványok idején.

Az ő emlékezetük a nagyhét szívében elővételezi az Úr Jézus passióját, halálát és feltámadását is, mert a mártírok a szeretettel győzelmet arattak az önszeretet fölött.

II. János Pál pápa 2000-ben a római Colosseumban ökumenikus igeliturgiát vezetett a 20. század vértanúinak emlékére. A mártírium folytatódik. Az elmúlt években többek között megemlékeztek a 2005-ben Taizében meggyilkolt Roger Schütz testvéréről; Andrea Santoro atyáról, akit 2006-ban a törökországi Trabzonban lőttek agyon, miközben templomában imádkozott; a Jemenben meggyilkolt Szeretet Misszionáriusairól, vagy a saját templomában leszúrt idős francia Jacques Hamel atyáról, a 2003-ban Budapesten meggyilkolt Andorka Eszter evangélikus lelkésznőről és a 2013 szeptemberében Cibakházán megölt Szarvas András katolikus plébánosról.

Megemlékeznek mindazokról a keresztényekről, akiknek tanúságtételét nem ismerjük, de akik számára saját életük megmentésénél fontosabb volt az evangélium és a rájuk bízottak megmentése.

Az alkalom során kérjük az Urat a megpróbáltatások között élő testvéreinkért is.

Weöres Sándor: Örök pillanat

Mit málló kőre nem bizol:
mintázd meg levegőből.
Van néha olyan pillanat
mely kilóg az időből,

mit kő nem óv, megőrzi ő,
bezárva kincses öklét,
jövője nincs és múltja sincs,
ő maga az öröklét.

Mint fürdőző combját ha hal
súrolta s tovalibbent –
így néha megérezheted
önnön-magadban Istent:

fél-émlék a jelenben is,
és később, mint az álom.
S az öröklétet ízeled
még innen a halálon.

Berényi Mihály: Út a mennybe

Uram! Meghívtál, mennem kell,
el is indultam még reggel.
Hosszú ám tehozzád az út,
mindenki küzd, míg odajut.

A fekete ördög, aki
lépten-nyomon keresztbe tesz,
megragad a karmaival.
Küzdök vele. Eressz! Eressz!

Ha elkap, azzal még nem nyert,
kitépem magamat onnan.
Ugye, majd megdicsérsz érte?
Így szólsz hozzám: Fiam! Jól van!

Innentől már könnyű az út.
Hiszem: a lelkem hazajut.
Felém nyúlsz. Fogod a kezem.
Nehezen, de megérkezem.

Janikovszky Éva: Helyzetgyakorlatok kezdő öregeknek

A kérdés az: hogyan vegyük észre, hogy öregsünk?

Mert azt ne higgyük már, hogy valaki majd szól.

Nem, sajnos, senki sem szól, pedig mindenki látja, észleli - de ránk hagyja a felismerést. Legföljebb nénizni vagy mamikázni kezd.

És még ezt a finom jelzést sem baráti körünk fiataljaitól kapjuk - ők változatlanul sziával üdvözölnek és keresztnevünkön szólítanak –, hanem a kereskedelem, az ipari szolgáltatások, az egészségügy, valamint a közhivatalok némely dolgozójától, no meg az egyszerű járókelőktől, közlekedőktől. (Csak emlékeztetőül: Mit adhatok a néninek? Hát ez bizony sokba fog kerülni mamika!)

Eleinte összerándulunk, aztán arra gondolunk, hogy egyszerű bunkóság. Hiába, no, nálunk nem honosodott meg az asszonyom, hölgyem megszólítás. De aztán csak szöveget üt a fejünkbe a sokasodó néni meg mamika. Elérkezett az idő, amikor már nem foghatunk mindent a frontátvonulásra, a tegnapi rossz éjszakára vagy az idegkimerültségre.

Szembe kell néznünk magunkkal - méghozzá tükör előtt nappali világításban. Nos, igen. Kis ráncok. Mimikai ráncok. A sok nevetéstől. De mi ott az a barna folt? Mit egy, kettő, három. És a kézfejünkön? Nem múlt el a diószedés nyoma. A nyakunkon meg sötét szemölcs és hoppá! Ne is folytassuk. Eleinte úgy gondoljuk, hogy ózonlyuk, ultraviola-sugárzás. Vagy a szomszédék permetléje még a nyárról, amikor átfújta a szél. Akármilyen is, utána kell járni. Nagy elhatározás: elmegyünk a bőrgyógyászhoz. Feldúltan mutatjuk neki a frissen felfedezett csúfságokat. Ő még a hátunkat is megnézi, amit mi szerencsére nem látunk, de érezzük az ujja finom érintését itt, meg itt... soroljuk a feltételezett okokat - ő meg rezignált mosollyal hallgatja. Nem kell megijedni asszonyom - szól végül nyájasan –, ezek időskori bőrelváltozások. És hogy mit lehetne ellene tenni? Sorolja,...de értünk a szóból, semmit. Ez van. De ártalmatlanok, a korrallal járnak. Mondjunk köszönetet és gondoljunk a százegy kiskutyára, milyen aranyosak a foltokkal. Mindenki imádja őket.

Rövidest a fogaink jelentkeznek. Nyilall a bal felső ötös. Újabb nagy elhatározás, irány a fogorvos. Semmi gond, megmenthető, mosolyog ránk, aztán rutinszerűen megkocogtatja a jobb felső hármast, négyest, ötöst. Nem érzékeny, csak éppen majd kiesik. Igyekezünk tátott szájjal is méltóságteljesen fogadni a döntést, hogy egyelőre részprotézis is megteszi. Ne kérdezzük, hogy meddig, mert még megmondja. Inkább gondoljunk arra, hogy Hollywood ifjú sztárjelöltjei már húszéves korukban kihúztatják az összes fogukat, s észveszejtő mosolyuk gyönyörű protézisüknek köszönhető. Mi spóroltunk majd fél évszázadot. Itt az ideje, hogy a mi mosolyunk is ellenállhatatlan legyen.

Aztán a hajunk. Néhány szál a blúzon. Valamivel több a fésű fogai közt. És mosás után a lefolyóban. Ez bizony hullik. Csak azért nem olyan feltűnő, mert amúgy is elvékonyodott. Talán egy hajszesz segít. Bízunk benne. A bizalom, a hit nagy erő. És örvendezzünk azon, hogy ismét divat a kalap. Ha eddig

nem viseltük, kezdjünk el divatozni. Ugye milyen jól áll? Kár, hogy 30 évvel ezelőtt nem volt divat. Abba, hogy az ifjúi szépség mulandó, még csak beletörődik az ember. De a neheze még hátravan.

Eleinte fel sem tűnik, mikor a gyerekképű vízvezeték-szerelő vagy csomagküldő azzal búcsúzik a borraivaló után: jó egészséget mamika. Még csak a mamikán bosszankodunk, s nem halljuk meg a lényegét, amit ezek a fiatalok már valahonnan tudnak, a jó egészséget.

Persze voltunk mi már betegek eddig is. Kórházban is feküdtünk ilyen-olyan panaszokkal, kisebb műtéteken is átestünk - aztán meggyógyultunk. Hát ez az. Most más következik.

Az alábbi példa csak egy a lehetséges történések közül. Gyakori, de nem szükségszerű. Ám nagyon illik rá a híres zenebohóc mondása: van mááásik.

Egy éjszaka iszonyú fejfájásra ébredünk. Fájdalomcsillapító, már megint a fronthatás, gondoljuk. Sok hasonló éjszaka után rémülten tapasztaljuk, hogy a lépcsőn lefelé menet szédülünk. Hát ez meg micsoda? Vérnyomás? Ha forgatjuk a fejünket, recseg-ropog valami a tarkónk táján. Aztán egy reggel az ébresztőóra vagy a telefon csörgésére kipattannánk az ágyból, de még a papucsunkat se érzük el, fordul velünk egyet a világ és orra (hasra, hátra) esünk. Megütöttük, de nagyon medencecsontunkat (vállunkat, térdünket, koponyánkat) és fáj, nagyon fáj.

Ha egyedül élünk, ne jajgassunk, mert ettől csak rosszabb lesz. Nem ez az önsajnálát ideje. Ha számíthatunk segítségre, akkor is csak szordínóval nyögjünk, ne rémisszük meg hozzátartozóinkat (albérlőnket, főbérlőnket) azzal, hogy ezután mozgásképtelen öregasszonyt kell ellátniuk. Az eszméletvesztést mellőzzük. Ha valaki a segítségünkre siet, suttogjuk azt, hogy csak ezen a hülye szőnyegen csúsztam el. Ha egyedül vagyunk, fohászkodjunk és mozgassuk meg karunkat, lábunkat. Próbáljunk meg négykézlábra állni. Megy az, ha nehezen is.

Később két lábra, de erősen fogódzkodva. Amíg pánikban vagyunk, ne döntsünk. Ne hívjuk fel a gyerekeket, hogy itt fekszünk összetörve, mert lehet, hogy hozzánk rohannak, és csak szégyenkezhetünk, ha már kávézás közben találnak ránk a konyhában. Arról nem is szólva, hogy esetleg legközelebb, amikor valóban összetörjük magunkat, már el sem jönnek. Előbb-utóbb jobban leszünk, akkor vánszorogjunk el az orvoshoz. Mire kivárjuk a sorunkat a rendelőben, aztán a röntgennél, már alig fáj. Visszük a leletet, s ekkor megtudjuk, hogy nem hirtelen felindulásból estünk hasra, hanem ritkulnak a csontjaink, meszesednek, kopnak a csigolyáink, s még szerencse, hogy. Persze, mindenre van gyógyír: fizioterápia, kétféle tablettá, kenőcs, gyógytorna, uszoda. Ne tegyük fel a csacska kérdést, hogy na és mikorra várható a gyógyulásunk?

Érjük be azzal, hogy a panaszok csökkenni fognak!!!! (Vagyis kevesebbet szédülünk, ritkábban fáj a fejünk, kisebbet esünk) Mindenesetre reggelente óvatosan keljünk fel az ágyból. Egy: lassan felülünk, kettő: letesszük a lábunkat a földre, három: lassan felállunk, s némi várakozás után már el is indulhatunk.

Egyszóval a felkelésnek is neki kell készülődünk. Mint annyi minden másnak. Mert mostanában mit tagadjuk, készülődünk. Hogy mire? Mindenre. Egy hétig emésztjük magunkat, mielőtt megírunk egy levelet. Három napig tervezzük, hogy felhívjuk ezt vagy azt, ismerőst, barátot. Az évtizedek óta ismert címeket, telefonszámokat görcsösen ellenőrizzük.

Készülődünk haját mosni, gombot felvarrni (végül is van másik blúzunk), mosogatni, az utcára lemenni. Mert mostanában valahogy nem ugrunk le csak úgy ukmukfukk 2 zsemlyéért a boltba.

Nem ám. Hosszadalmasabb a készülődés, mint régen egy utazás előtt. Akkor ugye azt gondoltuk végig, hogy mit kell magunkkal vinnünk. Most meg azt, hogy mit kell magunkkal csinálnunk. Szemcsöpp, lúdtalpbetét, részprotézis, egy kis szín az arcunkra, kalap a fejünkre. (És ez még csak a kezdet, mert hol van még a fűző, hallókészülék, a bot?)

Aztán a táskaellenőrzés következik. Szemüveg (azzal is alig látjuk az árakat), papír zsebkendő, WC-papír, személyi igazolvány. A pénztárcánkat helyezzük biztonságba! Mielőtt kilépünk az ajtón, ellenőrizzük, hogy lekapcsoltuk-e a villanyt, elzártuk-e a gázt. Az ajtót gondosan zárjuk be, a kulcsot mindig ugyanabba a rekeszbe tegyük. Vegyük tudomásul, hogy az idő rohan (ma hétfő van, és csiribi-csiribá utána újra péntek), mi meg csak jövünk-megyünk, visszük ki a kávéscsészét, kis tányért, utána külön a kanalat és még mindig ott felejtettük a tejet. Igen, igen, naponta órák hosszat keresgélünk. Kulcsot, szemüveget, címet, telefonszámot, nagy lyukú tűt, csekket, lottószelvényt, orvosságot, eldugott pénzt, feladásra váró levelet. Mert valljuk be: egyre feledékenyebbek vagyunk. És ebből következik a legfontosabb tanács: ha már elfelejtjük, hogy bevettük-e az orvosságot, hogy hol hagytuk a szemüvegünket, hogy megsóztuk-e a húst, és miért nyitottuk ki a frizsidert, akkor felejtjük el a sérelmeinket is!

Bőrünk ugyan ettől sem lesz feszes és fiatalos, hajunk sem lesz dús és selymesen csillogó, de még mindig miénk a döntés, hogy néhány év múlva derűs, idős hölgy vagy házsártos öregasszony válik-e belőlünk.

Vidra Réka: Nem az a baj

Nem az a baj,
hogy én a barackosat szeretem jobban,
te pedig a kakaósat;
a baj az,
hogy én jobban szeretlek téged,
te pedig a kakaósat.

Bakos József: Nyunyóka

– Már megint ez az átkozott eső – suttogta a fiatal lány, és mérgesen összébb húzta magán a magas nyakú, kissé elnyűtt pulóvert. Kilépve az irodaépület fotocellás ajtaján, kissé félrebillentett fejjel még visszapillantott. Megfordult a fejében, hogy visszamegy inkább, nem akart bőrig ázni, mire hazaér. Aztán mégis úgy döntött, útnak indul. Semmi másra nem vágyott, csak kis lakásának nyugalma, egy kád forró vízre, egy bögre teára, csendre kedvenc kuckójában és csapatnyi plüssállata kíváncsi tekintetibe feledkezve. Nem tudták róla, és nem is reklámozta, hogy gyerekkori pajtásai a mai napig vele élnek. Kissé kopottabbak, szőrük megfakult, de az apró gombszemek csillogásában megmaradtak azok az emlékek, amelyeket ő is a szívében őriz. Féltett kincsek egy régmúlt világból.

Ha rájuk néz, vagy becsukja a szemét, még mindig látja a kis falusi házat, ahol felnőtt: Anyácska alakja megelevenedik, ahogy a kis konyhában sürgölődve süt-főz, közben néha megtörli izzadt arcát. Emlékszik a furcsa, szívalakú kis anyajegyére is a könyökén. A levegőben finom illatok keverednek, ő pedig a konyhaasztalnál írja a leckét, vagy olvas.

Az egész ház három helyiségből állt, egy konyha, egy apró szoba két ágygal, és egy mosdóhelyiség. Kettejüknek éppen elég. Az udvaron veteményes, a kertkapuig tartó két-három lépésnyi csodabirodalom, ahol pirosló paradicsomok, paprikapalánták, uborkák, fürtökben gömbölyödő zöldborsó, fehérrepa, sárgarépa és fűszernövények gondozott sorokba rendezve keretezték a kis gyalogjárdát.

Az első esőcseppek bőréhez értek. A langyos víz könnycseppekként, csendesen csorgott le arcán. Ki tudja, talán az ég is szomorú néha és kisírja magát. Elmosolyodott erre a gondolatra, és igyekezett meggyorsítani lépteit. Közel lakott az irodához, mindössze a parkon kellett keresztülválnia, és a túloldalon már ott magasodott a felhőkbe nyúló régi ház. Néha, amikor gyerekszemmel figyelte esténként, elképzelte, hogy egy titokzatos torony, és ő ennek a toronynak a tetején él. A kopott tizedik emeleti lakása cseppet sem hasonlított egy mesebeli királylány szobájához, de ez nem bántotta.

Ami hiányzott mindennapjaiból, azt nem lehetett pénzért megvenni, pótolni az ürességet. Anyácska öt éve költözött el végleg, de mintha ma lett volna. Csendesen élt. Reggel felkelt, elment dolgozni, ha kellett, bevásárolt, főzött, vagy rendelt magának valami vacsorát, olvasott, filmet nézett, és álmodozott egy kedves fiúról, családról, mint minden hozzá hasonló huszoneves lány. Így teltek a napok, hetek, évek, most pedig, éppen ma ünnepli a harmincadik születésnapját. Az irodában összesúgtak néha mögötte, sajnálták a vénlányt, aki nem kell senkinek.

Ha tükörbe nézett, kedves arc pislogott vissza rá, se nem szép, se nem csúnya. Vörös, hosszú haj, zöld szemek és apró szeplők csapata az arcán, amelyeket tulajdonképpen szeretett.

– Haragos az égi királyság – suttogta, amikor villám cikázott végig a felhők között, és morgó, dörgő hanggal ijesztgette az utcán sietőket.

Egy pillanatra megállt, a végtelen szürke felhőmasszát nézte a feje fölött, és elképzelte, ahogyan hatalmas lények néznek le az aprócska földi emberekre és jókat kuncognak, amikor látják, hogy a vihar hangjaira mindenki menedéket keres.

Táskáját áthelyezte a másik vállára, és elindult a park apró kövekkel gondosan kialakított gyalogösvényén. A fák lombjai védelmező karjaikkal felfogták az esőcseppek nagy részét, néha-néha szökött csak át rajtuk egy-egy ügyesebb égi könnycsepp, hogy újra és újra megmossa a lány arcát. A padhoz közeledve egy kuporgó kis alakot vett észre. Először azt gondolta, csak a képzelete játszik vele, de amikor közelebb ért, már jól kivehető volt az ülőkén összegömbölyödő test.

Megtorpant, csendesen a padhoz lépett, és kezével óvatosan megérintette a reszkető kis vállat.

– Szia! – köszönt halkán. – Tudok segíteni?

A kócos fej megemelkedett, és a hatalmas mélykék szemek tekintete találkozott az övével.

– Elveszett – suttogta az aprócska kislány, és egy ázott gombócot emelt maga elé.

A lány leült a padra, hogy közelebről szemügyre vegye a szőrmókot.

– Ki veszett el? – kérdezte, és kisímította a kislány arcából az ázott hajtincset.

– A szeme... elveszett – mutatott a kopott kis állatkára a kislány, és fejével is biccentett felé.

A lány körülnézett, de kettejükön kívül senkit nem látott a parkban.

– Segítek megkeresni, de mondd csak, hol vannak a szüleid?

A kislány lehajította a fejét, és alig hallhatóan suttogta:

– Nekem nincsenek szüleim.

Mintha kést szúrtak volna mélyen belé, úgy hatottak a lányra ezek a szavak. Nézte az aprócska, törékeny kis testet, és már nem csak az eső cseppjeit érezte az arcán.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte, miután összeszedte kicsit magát.

– Megszöktem – jött a csendes válasz. – Anyukát keresek. Márti néni azt mondta, hogy egyszer nekem is lesz majd anyukám.

– Értem...

– Téged hogy hívnak? – kérdezte a kislány, és közben kíváncsian nézte.

– Kitti vagyok... és téged hogy hívnak?

– Emese, de a barátaimnak csak Mesi.

– És... hol vannak a barátaid?

– Ők ott maradtak az otthonban, nem jöttek ki.

Újabb hatalmas villám cikázott végig az égen, és az eső gorombán csapkodta már a fákat, a lombok megadták magukat, és átengedték az égi hadsereg katonáit.

– Gyere velem! Itt megfázol – mondta határozottan Kitti, és a kislány felé nyúlt, aki átölelte a nyakát és belecsimpaszkodott.

Magához ölelte, és sietős léptekkel elindult a most már közeli emeletes ház felé.

A lakás oltalmazó melegében megmosdatta a kislányt. Puha köntösbe bugyolálva ült a konyhában, apró kezeivel a bögrét szorongatta, és kis kortyokban itta a teát. Ázott kis barátja az asztalon feküdt.

– Megnézhetem? – mutatott rá Kitti.

– Persze, nyugodtan! Nem fél az idegenektől. Téged pedig rögtön megkedvelt. Már a parkban mondta nekem.

A lány felemelte a kis félszemű szőrmókot.

– Hol veszett el a másik szeme? A parkban?

– Nem, már régebben, de nem tudom, mikor. Amikor elindultam, ő is jött velem, azt mondta, ha találok anyukát, ő biztosan tud szemet is adni.

– Nézzük csak! – állt fel Kitti, és egy kis szekrényhez lépett. Kihúzta az egyik fiókot, amelyben cérnák, varrótűk és gombok sorakoztak. Talált közöttük egy megszólalásig hasonlót. Kivette, befűzte a tübe a vele megegyező színű cérnát, és apró öltésekkel rávarrta a mosolygós kis pofira, amelyről nem igazán lehetett megállapítani, miféle jószág.

A kislány le sem vette róla a szemét. Visszafojtott lélegzettel nézte, amíg dolgozott és amikor felé nyújtotta a kész állatkát, két kézzel nyúlt érte.

– Hurrá! Meggyógyítottad. Tudtam! – mondta meghatódva, és magához ölelte a maszatos valamit, majd egy nagyot ásított.

– Gyere, mossunk fogat és lefekszünk aludni. Reggel pedig visszamegyünk Márti nénihez.

– Nem maradhatok inkább itt?

Ettől a pillanattól tartott leginkább, de valahol a lelkében talán várta is ezt a kérdést. Nem tudott válaszolni, és becsapni sem szeretne volna a kislányt.

– Most az a legfontosabb, hogy megmossuk a fogadat, hogy a fognyűvő manók éjszaka ne lyukasszák ki.

A kislány néhány pillanatig kutató pillantásokkal nézte az arcát.

– Jó – bólintott, és kezét a lány kezébe téve elindultak a fürdőszoba felé, ahol a fiókból új fogkefét kapott, és segített megmosni az apró fogsort.

– Őket is vihetem magammal aludni? – mutatott Emese a kanapén üldögélő plüssökre.

– Mindet nem, mert akkor mi sem férünk el – válaszolt mosolyogva Kitti, és szíve megtelt valami különös boldogsággal, ahogy az aprócska jövevényt nézte, aki rövid válogatás után két mackóval és egy tigrissel a kezében jelezte, hogy most már mehetnek.

Miután a kislányt lefektette, mesélt neki, felhívta a gyermekotthont, és Márti nénit kérte. Megtudta, hogy öt évvel ezelőtt Emesét a kórház inkubátorában hagyták, szülei ismeretlenek. Megnyugtatta az otthon vezetőjét, hogy a kislány jól van, és megbeszélték, hogy reggel visszaviszi.

– Köszönöm! – mondta Mártyi néni, és megszorította Kitti kezét.
A kislány felváltva nézte őket, hol az egyik arcot, hol a másikat figyelte, majd felemelte a kezében szorongatott kedvencét.
– Nézd, Mártyi néni! Kitti meggyógyította.
– Nahát! Nyunyókának újra két szeme van – lelkesedett a gondozónő, és szeretettel megsimogatta a kis állatkát, majd a kis-lány fejét, ezután ölbete, és felemelte. – Búcsúzz el szépen Kitti nénitől!
– Nem mehetek haza hozzá? – kérdezte a csöppség, és mindkét kezét felé nyújtotta, szája sírásra görbült.
– Hááát... – mosolygott Mártyi néni sejtelmesen. – Most még nem, de nemsokára újra találkozhattok, csak néhány papírt alá kell írunk, és ha mindennel készen leszünk akkor igen.
– De jó! De jó! De jó! – kiáltott fel a kislány. – Ő lesz az Anyukám, és együtt kereshetünk egy apukát is! – lelkesedett.
Mindhárman nevettek, a kicsi lány pedig két kezébe fogta Kitti arcát, és egy cuppanós puszit nyomott rá. Ezután Mártyi néni nyakába csimpaszkodott, miközben ruhája ujja felcsúszott, és láthatóvá vált a könyökén egy furcsa szív alakú kis anyajegy...

Háy János: Hogyan találjuk meg elveszett szerelmünket

Az a lány,
ott a buszmegállóban,
pont olyan, mint te vagy,
pont arra a buszra vár,
pont úgy fújja a szél a haját,
csak tíz évvel fiatalabb.

Az a lány,
ott az utcán,
pont olyan, mint te vagy,
a haja hosszú, szinte hosszabb,
pedig húsz évvel fiatalabb.

Az a lány,
ott az iskolánál,
pont olyan, mint te vagy,
a szeme teljesen, a haja még alig,
csak harminc évvel fiatalabb,
mellette a mamája,
ja igen,
az viszont te vagy.

V I C C O L D A L

Riporter: „Az erdélyi Bodzafordulón (300 lelkes falucska Kovászna megyében), már második hete folyamatosan mínusz 20 fok alatti a hőmérséklet. Stábunk felhívta a polgármestert, mivel ma hajnalban rekord hideget (-28,6) mért a Román Meteorológiai Intézet kihelyezett műszere.

Polgármester: „Fogas az idő az igaz, de itt ilyen a tél. Áram van, víz van, a hivatalnak van annyi fája, hogy a nélkülözőknek odaadhassuk.”

Riporter: „És milyen rendkívüli intézkedéseket terveznek a nagy hidegre tekintettel?”

Polgármester: ??? (azaz: nagy csend)

Riporter: „Ööö... arra gondolok tehát, hogy mik azok a döntések, melyek eltérnek a normális életviteltől?”

Polgármester (kis csönd után): „Éccakára bégyühet a kutya.”

Fia született a szegény székelynek. Nagy örömeiben végigszalad a falun, mindenkit meghív, jöjjenek el megnézi a gyereket.

- Aztán ha jöttök, csak rúgjátok be a kaput nyugodtan - teszi hozzá.

- Már miért kellene berúgnunk a kaput? - csodálkozik valaki – Nincsen rajta kilincs?

- Hogyne volna. De csak nem fogtok üres kézzel jönni!

Baba született székelyéknél. Pár év eltelik, a gyerek szépen halad: jár, mosolyog, játszik. Egyetlen baj, hogy nem szólal meg. Betölti a hat éves kort, de semmi. Aggódnak a szülők, orvoshoz is viszik. Az mindent rendben talál, a némaság oka számára is titok. Az idő múlik, végülis a szülők beletörődnek. Ha nem beszél, hát nem beszél, akkor is az ő fiacskájuk. A tizennegyedik születésnapján ebédelni ül össze a család. A tányérokbán gőzölög a húsleves. Egyszer csak megszólal a gyerek:

- Sót!

Az egész család meglepődik.

- Jajj, de boldog vagyok! - szól az anyja. - Te beszélsz fiam?

- Beszélök.

- Hát az isten szerelmére, eddig mér nem mondtál semmit?

- Eddig ölég sós vót a leves.

Két férfi beszélget:

- Az én feleségem olyan beszédes, hogy bármilyen témáról képes órák hosszat beszélni!

- Az semmi - feleli a másik. - Az én feleségemnek ehhez még téma sem kell.

A családi veszekedés kellős közepén a kiborult asszony dühösen felkiált:

- Mit gondolsz, hol lennétek ti férfiak, nélkülünk, nők nélkül?

- Pontosan tudom drágám - feleli nyugodtan a férj. - Még mindig a Paradicsomban!

A férfi és a nő még sosem találkoztak, de mindkettőnek van házastársa otthon. Véletlenségből egy hálófülkébe tették őket a Transcontinental vonaton. Kezdetben kicsit szégyellték, hogy egy fülkében kell aludniuk. De mivel mindketten nagyon fáradtak voltak, nagyon hamar elaludtak. A férfi a felső, a nő meg az alsó ágyon. Éjjel 1 körül a férfi finoman szólóan felébresztette a nőt a kérdéssel: "Hölgyem, sajnós zavarnom kell. Tudna rajtam segíteni, mivel nagyon fázom. Fel tudná adni nekem a szekrényből a másik takarót? Tényleg borzasztóan fázom!" "Nekem jobb gondolatom van" - mondta a nő - "csak ma éjszakára - úgy látszatból - tegyünk úgy, mintha házastársak lennénk." "Hooó!..Ez nagyszerű" - válaszolta a férfi. "Jó" - mondta a nő - "Akkor mássz le magad azért a nyamvadt takaróért!"

- A nevetés a legjobb megelőzés minden betegség ellen - kivéve a köhögést.
- Ne felejts el nevetni: önmagadon.

- Az ember néha ügyetlen, és hülyeségeket csinál. Kész egyszemélyes kabaré. Ingyen röhöghetsz magadon.

Soha ne fényezd magad! Főként a rokonaid, a szomszédjaid és az ismerőseid előtt.

Bennük már úgyis él egy kép rólad, és ezt megváltoztatni nincs időd. Meg aztán minek?

A nőgyógyász vizsgálat után egy pecsétet nyom a fiatalasszony hasára, s nem szól semmit.

- Mit jelent ez, nem tudom kiolvasni, olyan aprók a betűk.

- Ne kérdezz asszonyom! Majd meglátja, ha kell!

Három hónap múlva az asszonyka a növekvő pecsétet ki tudja betűzni: "Jelentkezzen orvosánál, Ön bizonyára terhes"

Ez a maguk csigapástétoma tényleg csigából van?

- Igen.

- És csak csigából?

- Hát, most hogy így rákérdezett, őszintén megmondom, teszünk bele disznót is.

- Mennyit?

- Fele-fele: egy csiga, egy disznó.

- Csak nem beteg, szomszédasszony?

- Dehogyan vagyok beteg. Miből gondolja?

- Mert látom, hogy naponta orvos jár magához.

- Na és aztán? Magához is jár egy tűzoltó, mégsem kérdelem, hogy ég-e a ház?

